

talt sig imod dette Endringsforslag, og jeg maa sige, at det er det, som jeg har havt meest Betænktheden ved at tiltræde af Alt, hvad der foreligger. Sagen er jo nemlig den, at en saadan Proviantforvalter ombord paa et Skib og især et større Skib ingenlunde er nogen ringe Personlighed. En Proviantforvalter paa en Fregat har et stort Regnskab at føre, har i det Hele et stort Ansvar og er altsaa ikke nogen ringe Person. Da vi nu pleie at lønne nogenlunde overeensstemmende med det Arbejde og det Ansvar, som Embedsmændene have, saa turde der, forekommer det mig, være Grund til at sætte Lønningen for Proviantforvaltere ombord paa de større Skibe noget høiere end af Udvalget foreslaaet. Men i Lovforslaget staae disse Mænd nu betegnede som „Reserveintendantter“, og, naar Ministeren mener at kunne hjælpe sig med Reserveintendantter paa alle Slags Skibe, saa bliver Forholdet et andet. Efter det Begreb, som man pleier at forbinde med „Reserveintendantter“, navnlig saaledes som dette stiller sig ved Hæren, vil der ikke kunne tillægges disse Personligheder nogen stor Løn. Hvis vi tillagde dem en saadan paa dette Trin, maatte vi vistnok komme til at følge den samme Fremgangsmaade ved Hæren, hvor lignende Forhold ere tilfede. Lad os erindre, hvorledes det er gaaet med Udviklingen af denne Sag. I Loven om Søværnets Ordning staaer der, at der ved Søværnet er ansat en Overintendant, to Intendantter og saa endeel Reserveintendantter og Underintendantter. Med Hensyn til de nævnte to Intendantter blev der imidlertid i sin Tid under Forhandlingerne med Regjeringen fremsat Noget om, hvad Formaålet egentlig var med dem, og man maa altsaa gaae tilbage til Indstillingerne fra Forsvarscommissionen, der har bragt disse to Intendantter i Forslag, for at faae at vide, hvad Meningen har været med dem. Man vil da finde, at det i Indstillingen fra Commissionen til et foreløbigt Udkast for Søværnets Ordning hedder, at disse Intendantter skulde udcommanderes med Skibene og arbejde ved Marinens regnskabsførende Institutioner. Det var altsaa Tanken, at de to Intendantter ved Søværnet skulde kunne udcommanderes med Skibene, og, naar det blev

Tilfældet, saa vilde man derved faae en Person ombord, som havde en større Vigtighed, og hvem der altsaa ogsaa maatte tilstaaes et større Tillæg. Herved var der dog kun tænkt paa Fredstid, da to Intendantter kunne være nok, idet vi i Krigstiden kun have eet større Skib ude, saa at det endog vil være muligt, at den anden Intendant kan blive hjemme. Men paa disse to Intendantter er der ikke af Regjeringen tænkt ved det foreliggende Lovforslag, idet der ikke er foreslaaet noget Tillæg for dem. Jeg troer ikke, at det kunde være Udvalgets Sag at foreslaae noget saadant Tillæg; men, hvis det var Ministerens Mening at udcommandere nogen af disse Intendantter med Skibene, saa maatte der ganske vist foreslaaes et Tillæg til dem. I Forbindelse hermed skal jeg omtale, at Ministeren meente, hvad Udvalget ikke har villet gaae ind paa, at der skulde kunne gives Douceurer til disse Regnskabsførere. Det er blevet oplyst, at de tidligere have haft et stort Udbytte paa Grund af de da gjældende Bestemmelser om Ret til at faae Overfludet godtgjort, og at dette senere er blevet forandret derhen, at de have faaet skænket en Douceur, afsæst efter Overfludets Størrelse. Ministeren har nu vel ikke foreslaaet Noget om saadanne Douceurer. Men der staaer dog i Motiverne til Lovforslaget, at det er paatænkt at vedblive at give disse Personer Douceurer for vel aflagt Regnskab. Naar man skriver et Forslag til en Lov om Lønninger ved Søværnet under Udcommando, saa forekommer det mig nu for det Første ikke at være correct, at en Deel af det saaledes foreslaade Tillæg staaer nævnt i Motiverne og en anden Deel i selve Lovforslaget, men derhos forekommer det mig, at disse Douceurer i alt Fald ikke ville kunne forenes med den af Udvalget foreslaaede nye Paragraph om, at de hidtidige Douceurer skulde bortfalde. Hvad Realiteten af dette Douceurspørgsmaal angaaer, da stiller det sig for mig som noget tvivlsomt, hvorvidt det er rigtigt at bibeholde de omtalte Douceurer eller ikke, thi jeg erkjender, at disse Douceurer i mange Tilfælde kunne være til Nytte, og at det er muligt, at man, naar de bortfalde, vil komme til at mærke Følgerne deraf; men ved Armeen kjender man paa den anden Side slet Intet